

Sygn. akt: I 1 C 556/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko K. S. (1)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej K. S. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 2.784,89 zł (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt dziewięć grosze)

II. Zasadzoną w pkt I wyroku kwotę rozkłada na 28 rat, 27 w kwocie po 100 zł (sto złotych) zaś ostatnia w kwocie 84,89 zł (osiemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) płatnych miesięcznie do dnia 30 każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym uprawomocni się niniejsze orzeczenie zastrzegając prawo do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności każdej z rat, od dnia następnego od dnia wymagalności każdej z rat do dnia zapłaty.

III. Umarza postępowanie w pozostałej części.

IV. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu.

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej K. S. (1) kwoty 4.067,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że K. S. (2) była odbiorcą energii elektrycznej na podstawie umowy kompleksowej z dnia 5 września 2011 r., która wobec powstania zaległości w zapłacie należności za energię elektryczną została wypowiedziana.

Pismem z dnia 12 września 2017 r. powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 3.536,43 zł, która została wyegzekwowana na podstawie tytułu wykonawczego wydanego przez Sąd Rejonowy w Lublinie wydanego w postępowaniu elektronicznym, wskazał w jaki sposób ta kwota została rozliczona na poczet zadłużenia i podtrzymał żądanie co do kwoty 2.596,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2016 r. do dnia zapłaty i obciążenie pozwanej kosztami procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, iż powództwo nie zostało wykazane co do zasady ani wysokości. Pozwana potwierdziła fakt zawarcia umowy oraz zdemontowania w połowie lutego 2012 r. licznika energii jednak zakwestionowała wysokość żądanej przez powoda kwoty oraz zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2011 r. pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. a K. S. (1) została zawarta umowa kompleksowa sprzedaży energii elektrycznej i zapewnienia jej dostarczenia przez Dystrybutora do miejsca dostarczenia

W dniu 6 grudnia 2011 r. powód wystawił fakturę zaliczkowa za zużycie energii na okres od 1 września 2011 r. do 1 marca 2012 r. na łączną kwotę 748,99 zł płatna w trzech ratach : w kwocie 249,91 zł do dnia 7 listopada 2011 r., w kwocie 249,54 zł płatna do dnia 10 stycznia 2012 r. i w kwocie 249,54 zł płatna do 12.03.2012 r. Pozwana nie dokonała żadnej płatności z tej faktury.

Dowody: umowa k. 62-63, faktura k. 56

W dniu 17 lutego 2012 r. doszło do zdjęcia licznika zamontowanego u pozwanej zaś w dniu 24 lutego 2012 r. powód wystawił na podstawie ustalonego stanu licznika przy jego zdemontowaniu fakturę na łączną kwotę 3.568,07 zł z datą płatności określona na dzień 9 marca 2012 r. Faktura ta obejmowała okres od 1 września 2011 r. do 17 lutego 2012 r. na podstawie rzeczywistego zużycia i pomniejszona została o prognozę określona w poprzednio wystawionej fakturze a nie wpłacona przez pozwaną.

Dowód: faktura k. 57-58

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów i umowy, uznając je za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły on zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości zawartych tam informacji, tym bardziej, że żadna ze stron nie negowała ich mocy dowodowej.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że żądanie powoda jest zasadne zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Po częściowym cofnięciu powództwa powód dochodził kwoty 2.596,19 zł wraz odsetkami ustawowymi z opóźnienie od dnia 15 listopada 2016 r. W ocenie Sądu powód w sposób prawidłowy dokonał zaliczenia należności kwoty 3.536,43 zł wyegzekwowanej od pozwanej w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty wydanego w stosunku do pozwanej w postępowaniu elektronicznym. Jako wierzyciel miał prawo zaliczyć należność na najdalej wymagalny dług najpierw na odsetki a następnie na należność główną i tak też uczynił.

Wobec treści art. 481 § 1 i 2 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, natomiast jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Okres zasądzonych odsetek ustawowych jest wynikiem zastosowanego przez Sąd w pkt II wyroku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty.

W związku z powyższym Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.784,89 zł, na którą składa się dochodzona pozwem kwota 2.596,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 15 listopada 2016 r. do do 29 listopada 2017 r. , tj do dnia wydania wyroku w kwocie 188,70 zł.

Wobec cofnięcia w części powództwa pkt III wyroku Sąd umorzył postępowanie co do cofniętej części.

Na mocy zaś art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala, więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Przemawia za tym przede wszystkim zła sytuacja materialna pozwanej. Pracuje ona w charakterze sprzątaczkii na umowę o pracę za 800 zł miesięcznie, nie posiada żadnego majątku. Prowadzi gospodarstwo domowe z mężem, który na umowę zlecenie zarabia 1.800 zł miesięcznie. Mają wysokie koszty utrzymania i inne zadłużenia, zaś mąż pozwanej choruje na przewlekłą chorobę niedokrwienności serca. Zamieszkują w wynajętym lokalu i muszą ponosić związane z tym opłaty oraz media.

Sąd rozkładając pozwanej zasądzone świadczenie na raty miał na celu nie tylko uchronienie pozwanej od postępowania egzekucyjnego, ale również umożliwienie jej wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanej, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone świadczenie rozłożył na 28 rat kształtujących się na poziomie: 27 rat w kwocie 100 zł i ostatnia w kwocie 84,89 zł - płatnych miesięcznie do dnia 30 każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się niniejszego orzeczenia, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat od dnia następnego po dniu wymagalności każdej z rat do dnia zapłaty. Zdaniem Sądu, przyjęcie takiej wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanej spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem i jednocześnie nie pozbawi jej środków niezbędnych do utrzymania.

O kosztach procesu w pkt IV sentencji wyroku Sąd orzekł zgodnie z art. 102 k.p.c. odstępując od obciążania pozwanej kosztami procesu. W ocenie Sądu sytuacja finansowa pozwanej uniemożliwia jej dokonanie zapłaty kosztów procesu poniesionych przez powoda z uwagi na okoliczności wskazane powyżej.